

Carles Alfaro, malalt de teatre

Entre els porcs (una paràbola personal) és l'obra d'Athol Fugard que Carles Alfaro va estrenar el passat 4 de desembre al teatre Rialto i que estarà en escena fins al pròxim 23 d'aquest mes.

"El teatre podria desaparèixer d'ací 15 anys".

RAFA GIL

Aquesta és la primera producció de Carles Alfaro per al Centre Dramàtic de la Generalitat valenciana. Amb dos actors com són Pep Cortès i Neus Agulló ha preparat una feina complexa i dura. Un diàleg ple de sentiment, tan cruel i patètic, amb tanta tendresa, que de vegades esdevé còmic.

—*¿Es un doble repte estrenar Fugard en català?*

—Sí, és la primera vegada que es treballa aquest autor. A penes si fa dos mesos que es va editar per primera volta en castellà, i casualment, encara que jo el projecte ja el tenia des de fa un any i mig. Si no m'erre ara s'estrena una altra obra d'ell a Barcelona, però fins ara era un autor completament desconegut. Pel que fa a la llengua, Josep Lluís Sirera n'ha fet una traducció fantàstica amb un llenguatge viu, col·loquial, que no localista. És un llenguatge rural molt ric. A més, hem trobat dos actors d'Alcoi que assolixen una harmonia a l'escenari que no sovinteja; tots dos tenien un accent molt particular, que juntament amb un llenguatge

senzill, han fet que el treball seguira endavant.

—*¿Com s'entén que de ser un director maleït passes a produir per al Rialto?*

—Jo no és que siga un director ni maleït ni marginal, simplement he fet treballs molt particulars, en llocs molt particulars i per a un públic molt particular també. El pas aquest només s'explica per l'arribada de Tordera a la direcció del Centre Dramàtic. Ell em va demanar una producció i jo ja tenia aquest projecte pensat, però no podia començar fins que no trobés els actors que necessitava l'obra

—*Tu vas fundar el grup Moma Teatre, ¿fins a quin punt depèn el teatre de les subvencions?*

—Les subvencions són necessàries per a la vida del teatre, però més necessària és la creació d'una infraestructura que ens done oportunitats de fer funcions; hi ha molta competitivitat dins del món teatral i poques oportunitats de treballar. A més, seria totalment imprescindible que la gent sentira necessitat de teatre, sobretot la gent més jove. Si no

tenim públic les subvencions no ens serveixen de massa.

—*Parla'ns una mica de l'obra, del treball com a director i del muntatge escenogràfic. ¿Creus que aquesta obra confirma tota la feina que has fet fins ara?*

—A mi m'agrada fer tot tipus de teatre, dirigir-lo, assajar-lo sobretot, no en sóc un bon espectador. Des d'un Harold Pinter, que és tot síntesi, fins al text que he fet ara, on tot es diu. Aquesta obra és molt dura, pesada de dirigir, en un principi no li vàiem eixida, però el Pep i la Neus l'han feta possible. Jo els vaig dir que o anàvem per totes o res, i així ho hem fet, ha estat un gran repte per a tots. Tenim la responsabilitat d'oferir un producte seriós, de qualitat, digne del públic, cosa que no es fa sempre. El teatre per a mi és una malaltia, una obsessió, on només hi ha una fórmula, el treball. Tots els qui ens hi dediquem tenim vocació de suïcida, els actors són uns veritaders herois amb molt de coratge. Una raça humana molt especial. Aquesta espècie humana fa que jo puga fer

amb molta tranquil·litat el meu treball més difícil, paradoxalment. He trobat pocs actors amb aquesta maduresa artística i personal. Pel que fa a l'escenografia, he de deixar clar que jo no faig decorats, sóc partidari de crear un espai orgànic amb un punt carnal. On els actors i els personatges s'hi troben còmodes. Més que una qüestió estètica es tracta de crear idees, metàfores més que realisme, una síntesi, això és el que jo sempre busque.

—*¿Com veus aquesta raça en vies d'extinció, una espècie a protegir com tu dius, del teatre?*

—És cru dir que el teatre podria desaparèixer d'ací a 15 anys i no passaria res, és a dir, avui es busca la funcionalitat de les coses, la rendibilitat econòmica en definitiva, per això el teatre és catastròfic, només té l'arma del directe: l'ara i ací. Aquest ritual tribal no sobreviurà si la gent no sent nostàlgia de veure suar en directe. Si no és així, el teatre podria ser simplement un exotisme d'ací a uns anys.

Lourdes Toledo